

‘Als ik in de file sta, denk ik toch: dit is nu een moment om bij mijn kinderen te zijn’

Tjitske Reidinga (39)

Actrice. Nu te zien als Claire van Kampen in de film ‘Gooische vrouwen’

Tijd van leven

Is er een tijd waarin u liever had willen leven?

‘Qua stijl had ik graag in de periode jaren twintig-zestig willen leven: alles wat na mijn geboorte is gemaakt, vind ik verschrikkelijk. Ik vind me regelmatig op over nieuwbouw, ik kan me niet voorstellen dat als mensen over tweehonderd jaar naar het Ibis-hotel naast het Centraal Station in Amsterdam kijken, ze zullen zeggen: “Goh, wat hebben ze dat toen mooi bedacht. Ongelofelijk.” Dat de jaren tachtig nu terug zijn in de mode is ook erg: die vieze kleuren en lelijke vormen die helemaal niet bij mensen passen. Soms denk ik: o, mijn oma zou hier moeten zitten, ze zou een rolberoerte krijgen van al die lelijke uitgebleekte broeken die tot net onder je kruis hangen.’

Hoe deelt u uw tijd in?

‘Mijn werk is heel onregelmatig, maar we hebben wel de regel dat we om de beurt “hoofd-thuis” zijn. Ik heb een grote stap genomen om volgend jaar geen toneel te doen. Momenteel repeteer ik voor een prachtig stuk, *Augustus: Oklahoma* van Tracy Letts, maar volgend jaar wil ik niet weer met die spelersbus drieënzeventig keer naar Cuijk of Uden hoeven rijden. Als ik ’s middags met de bus in de file sta, denk ik toch: dit is nu een belangrijk moment om bij mijn kinderen te zijn. En uiteindelijk blijven als ik oud ben vooral de herinneringen aan mijn jongens over en niet of ik nou wel of niet in Cuijk en Uden heb gespeeld.’

Voor welk boek zou u graag tijd willen maken?

‘Op boeken-, film- en televisiegebied zit ik op dit moment in de oertijd, ik ben geloof ik de enige die nog nooit *Mad Men* heeft gezien. Ik heb een jaar niet gelezen, nu kocht ik onlangs *Vrijheid* van Jonathan Franzen en juist op het moment dat ik weer eens een boek koop, krijg ik een ontstoken oog. Dus ik ben blijven steken op bladzijde drie.’

Wat was uw beste tijd?

‘De gelukkigste periode was toch wel een week of zes nadat mijn jongste zoon werd geboren, omdat ik me toen heel rustig en tevreden voelde en niet beoordelend was. En ik realiseerde me dat ik dat gevoel niet vaak meer terug zou krijgen, want hoe drukker je bent, hoe meer invloeden er binnenkomen en hoe meer je over alles een mening hebt. Daarbij is het fijne aan de periode waarin ik nu zit, dat het niet om mij gaat. Dat is zo mooi aan de combinatie van kinderen en acteren: als ik op het toneel sta, krijg ik toch mijn portie aandacht. Maar doordat ik dan de volgende dag in de zandbak weer helemaal onder de fruithap zit, blijft er een gezond evenwicht bestaan.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis

